

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjev br. 23060/07
IMOBILIJE MARKETING D.O.O i Ivan DEBELIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava zasjedajući 3. svibnja 2011. godine u vijeću u sastavu:

g. Anatoly Kovler, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
gđa Elisabeth Steiner,
g. Khanlar Hajiyeu,
g. George Nicolaou,
gđa Mirjana Lazarova Trajkovska,
gđa Julia Laffranque, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 2. svibnja 2007. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena država i odgovor na očitovanje kojeg su dostavili podnositelji zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Prvi podnositelj zahtjeva Imobilije Marketing d.o.o. trgovačko je društvo s ograničenom odgovornošću, osnovano prema hrvatskom pravu, sa sjedištem u Rabu. Drugi podnositelj zahtjeva, g. Ivan Debelić, hrvatski je

državljanin rođen 1939. godine i živi u Puli. On je odvjetnik iz Raba. Prvog podnositelja zahtjeva pred Sudom je zastupao drugi podnositelj zahtjeva. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta kako su ga iznijele stranke može se sažeti kako slijedi.

Dana 14. lipnja 1999. godine podnositelji zahtjeva su sklopili ugovor o zakupu s gđom K.K. kojim su joj oni kao zakupodavci dali u zakup svoj poslovni prostor na razdoblje od pet godina (od 1. travnja 1999. do 1. travnja 2004. godine). K.K. im se zauzvrat kao zakupoprimska obvezala plaćati kunsku (HRK) protuvrijednost iznosa od 10.000 njemačkih maraka (DEM) godišnje. K.K. je pristala podnositeljima zahtjeva za prvu godinu platiti kunsku protuvrijednost (a) 2.000 DEM po sklapanju ugovora, (b) 1.000 DEM do 20. srpnja 1999. godine i (c) 7.000 DEM do 30. kolovoza 1999. godine. K.K. je pristala za svaku slijedeću godinu platiti kunsku protuvrijednost iznosa od: (a) 3.000 DEM do 1. travnja tekuće godine za slijedeću godinu i (b) 7.000 DEM do kraja tekuće godine za tu godinu.

Ovaj je ugovor sklopljen u obliku javnobilježničke isprave te je sadržavao i ovršnu klauzulu kojom su podnositelji zahtjeva dobili pravo izravno pokrenuti ovršni postupak protiv K.K. ako ne bi plaćala godišnju zakupninu.

1. Ovršni postupak

S obzirom da je K.K. do 20. srpnja 1999. godine platila samo protuvrijednost od 1.500 DEM od iznosa dospjeloga do toga datuma, podnositelji zahtjeva su dana 26. srpnja 1999. godine pokrenuli ovršni postupak pred Općinskim sudom u Rabu, radi namirenja neplaćenih iznosa. Podnositelji zahtjeva su do 26. listopada 2009. godine pokrenuli još deset ovršnih postupaka pred istim sudom radi namirenja svojih potraživanja nastalih iz navedenog ugovora o zakupu. Međutim, iako je sud već 1. rujna 1999. godine zamrznuo bankovni račun K.K. podnositelji zahtjeva nisu mogli namiriti svoja potraživanja zbog nedostataka sredstava na tom računu. Izgleda da je osam od jedanaest ovršnih postupaka još uvijek u tijeku.

2. Izvanparnični postupak radi određivanja osiguranja prethodnom mjerom

Podnositelji zahtjeva su u međuvremenu, dana 23. kolovoza 1999. godine pokrenuli izvanparnični postupak pred Općinskim sudom u Rabu tražeći od suda da odredi prethodnu mjeru - jednu vrstu mjere osiguranja - kojom bi se zamrznuo bankovni račun K.K. za iznos koji odgovara kunskoj protuvrijednosti 47.000 DEM, tj. preostalom iznosu zakupnine koji bi dospio prije isteka ugovora o zakupu dana 1. travnja 2004. godine. Tvrdili

su da se iz ponašanja K.K., osobito njenog neplaćanja cijelog iznosa zakupnine dospjelog do 20. srpnja 1999. godine moglo zaključiti da je vjerojatno kako ona neće platiti ni buduće rate najamnine, kako budu dospijevale.

Dana 11. travnja 2003. godine sud je odbio zahtjev podnositelja zahtjeva.

Postupajući po žalbi podnositelja zahtjeva Županijski sud u Rijeci je dana 15. listopada 2003. godine ukinuo prvostupanjsku presudu i vratio predmet na ponovljeni postupak.

U ponovljenom je postupku Općinski sud u Rabu dana 4. kolovoza 2006. godine ponovno odbio zahtjev podnositelja zahtjeva.

Postupajući po žalbi podnositelja zahtjeva Županijski sud u Rijeci je dana 23. listopada 2006. godine ponovno ukinuo prvostupanjsku presudu i vratio predmet na ponovljeni postupak.

Dana 24. rujna 2007. godine Općinski sud u Rabu je po treći puta odbio prijedlog podnositelja zahtjeva. Sud je utvrdio da je prijedlog podnositelja zahtjeva suvišan jer je njihovo potraživanje već bilo dovoljno osigurano. Sud je osobito utvrdio da su podnositelji zahtjeva već 1. rujna 1999. godine zamrznuli bankovni račun K.K., u naprijed navedenom ovršnom postupku.

Dana 28. svibnja 2009. godine Županijski sud u Rijeci odbija žalbu podnositelja kao neosnovanu i potvrđuje rješenje Općinskog suda u Rabu prihvaćajući u njemu navedeno obrazloženje. Dodao je da mu nije dozvoljeno odrediti prethodnu mjeru nakon što je tražbina čije se osiguranje traži postala ovršna.

Dana 1. listopada 2009. godine podnositelj zahtjeva je uložio reviziju protiv drugostupanjske odluke. Izgleda da je postupak trenutačno u tijeku pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske.

3. Postupak po zahtjevu podnositelja zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

Podnositelji zahtjeva su dana 3. svibnja 2007. podnijeli Županijskom sudu u Rijeci zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku u odnosu na navedeni izvanparnični postupak.

Županijski sud u Rijeci je 22. rujna 2009. godine utvrdio povredu prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnom roku i svakom pojedinačno dosudio naknadu u iznosu od 5.000,00 HRK .

B. Mjerodavno domaće pravo

1. Zakon o sudovima

Mjerodavni dio Zakona o sudovima („Narodne novine“, br. 150/2005, 16/2007 i 113/2008) koji je stupio na snagu 29. prosinca 2005. godine glasi kako slijedi:

III ZAŠTITA PRAVA NA SUĐENJE U RAZUMNOM ROKU

Članak 27.

„(1) Stranka u sudskom postupku koja smatra da nadležni sud nije odlučio u razumnom roku o njezinom pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo, može neposredno višem sudu uputiti zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Ako se zahtjev odnosi na postupak koji je u tijeku pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, Visokim prekršajnim sudom Republike Hrvatske ili Upravnim sudom Republike Hrvatske, o zahtjevu će odlučiti Vrhovni sud Republike Hrvatske.

(3) Postupak odlučivanja o zahtjevu iz stavka 1. ovoga članka je hitan. Postupak se provodi uz odgovarajuću primjenu pravila o izvanparničnom postupku, u pravilu bez održavanja ročišta.

Članak 28.

(1) Ako sud iz članka 27. ovoga Zakona utvrdi da je zahtjev podnositelja osnovan, odredit će rok u kojem sud pred kojim je postupak u tijeku mora odlučiti o pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi za kažnjivo djelo podnositelja zahtjeva, te odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegovog prava na suđenje u razumnom roku.

(2) Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.

(3) Protiv rješenja o zahtjevu za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku može se u roku od 15 dana podnijeti žalba Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske žalba nije dopuštena ali se može pokrenuti ustavna tužba.“

2. Ovršni zakon

(a) Mjerodavne odredbe

Ovršni zakon („Narodne novine“, br. 57/1996, 29/1999, 42/2000, 173/2003, 194/2003, 151/2004, 88/2005, 121/2005 i 67/08) uređuje i ovršni postupak u građanskim stvarima i *postupak osiguranja (postupak za izdavanje privremenih mjera)*.

Zakon predviđa šest vrsta mjera osiguranja, od kojih su dvije dobrovoljne, a četiri prisilne.

Dvije dobrovoljne mjere su: (a) sudsko i javnobilježničko založnopravno osiguranje tražbina na temelju sporazuma stranaka i (b) sudsko i javnobilježničko (fiducijarno) osiguranje prijenosom vlasništva na stvari i prijenosom prava.

Četiri prisilne mjere su: (a) osiguranje zasnivanjem založnog prava na nekretnini, (b) osiguranje prethodnom ovrhom, (c) osiguranje prethodnim mjerama i (d) privremene mjere.

Mjerodavne odredbe Ovršnog zakona koje uređuju prethodne mjere predviđaju kako slijedi:

Glava trideseta

OSIGURANJE PRETHODNIM MJERAMA

Pretpostavke za određivanje prethodne mjere

Članak 284.

„(1) Prethodna mjera određuje se radi osiguranja novčane tražbine na temelju:

1. odluke suda ili upravnog tijela koja nije postala ovršna,
2. nagodbe zaključene pred sudom ili upravnim tijelom, ako tražbina koja je u njoj utvrđena još uvijek nije dospjela,
3. javnobilježničke isprave, ako tražbina koja je u njoj utvrđena još uvijek nije dospjela.

(2) Sud će na temelju isprava iz stavka 1. ovoga članka odrediti prethodnu mjeru ako predlagatelj osiguranja [tj. vjerovnik] učini vjerojatnom opasnost da bi se bez toga osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo ostvarenje tražbine [tj. namirenja duga].

Vrste prethodnih mjera

Članak 287.

(1) Kao prethodne mjere sud može odrediti:

1....

2. ...

3. zabranu banci da protivniku osiguranja [tj. dužniku] ili trećoj osobi, po nalogu protivnika osiguranja, isplati s njegova računa novčani iznos za koji je određena prethodna mjera.

(2) ...

(3) Provedbom prethodne mjere predlagatelj osiguranja [tj. vjerovnik] stječe založno pravo na predmetu osiguranja.

(4) Iznos novčanih sredstava protivnika osiguranja kod banke, za koji je određena zabrana isplate, ne može se prenijeti s toga računa dok zabrana traje, osim radi namirenja osigurane tražbine.“

Rješenje o određivanju prethodne mjere

Članak 289.

„(2) Vrijeme za koje se prethodna mjera određuje može trajati najduže do proteka petnaest dana nakon nastupanja uvjeta za ovrhu.“

(b) Stajalište pravne znanosti

Hrvatska pravna znanost razvrstala je mjere osiguranja u tri glavne vrste prema njihovoj svrsi: (a) zaštitne (konzervacijske) mjere, (b) regulatorne mjere i (c) anticipativne mjere.

Zaštitne mjere su one mjere čija je svrha stvoriti uvjete za buduće namirenje vjerovnikove tražbine. Sudsko i javnobilježničko založnopravno osiguranje tražbina, sudsko i javnobilježničko (fiducijarno) osiguranje,

osiguranje zasnivanjem založnog prava na nekretnini, sve prethodne mjere i većina privremenih mjera smatraju se zaštitnim mjerama.

Regulatorne mjere su one mjere čija je svrha privremeno urediti odnose između stranaka. Određene privremene mjere smatraju se regulatornim mjerama.

Anticipativne mjere su one mjere čija je svrha namirenje vjerovnikove tražbine unaprijed. Osiguranje prethodnom ovrhom i određene privremene mjere smatraju se anticipativnim mjerama.

U smislu njihova učinka, hrvatska pravna znanost razvrstava mjere osiguranja (privremene mjere) u tri glavne kategorije: (a) one koje dovode do (potpunog ili djelomičnog) namirenja tražbina vjerovnika (osiguranje prethodnom ovrhom i određene privremene mjere), (b) one koje stvaraju određena stvarna prava, prava *in rem* (*sudsko i javnobilježničko založno pravno osiguranje tražbina, sudsko i javnobilježničko (fiducijarno) osiguranje, osiguranje zasnivanjem založnog prava na nekretnini i sve prethodne mjere*), i (c) one koje stvaraju određena kvazi stvarna (*in rem*) prava ili koje *de facto* uklanjaju ili smanjuju rizik buduće nemogućnosti da se namiri vjerovnikova tražbina (*sve privremene mjere*).

PRIGOVORI

1. Podnositelji zahtjeva prigovaraju na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju da je duljina izvanparničnog postupka bila prekomjerna.

2. Nadalje prigovaraju na temelju članka 13. Konvencije da nisu imali nikakvo djelotvorno pravno sredstvo u odnosu na svoj prigovor duljini postupka.

3. I na kraju se podnositelji zahtjeva pozivaju i na članak 14. Konvencije i članak 1. Protokola br. 12. uz Konvenciju, bez daljnjeg potkrepljenja tih prigovora.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 6., stavka 1. Konvencije

Podnositelji zahtjeva prigovaraju da je duljina naprijed navedenog izvanparničnog postupka za izdavanje privremene mjere nespojiva sa zahtjevom "razumnog roka" navedenim u članku 6., stavku 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da sud u razumnom roku... ispita njegov slučaj...."

Vlada osporava dopuštenost ovoga prigovora s dvije osnove. Prvo tvrde da članak 6., stavak 1. nije primjenjiv na postupak o kojemu je riječ. Podredno, Vlada tvrdi da ponositelji zahtjeva nisu, ili više nisu, žrtve povrede kojoj prigovaraju.

1. A. Tvrđnje stranaka

(a) Vlada

(i) Primjenjivost

Vlada je primijetila da su u ovome predmetu podnositelji zahtjeva pokrenuli izvanparnični postupak kako bi osigurali svoju novčanu tražbinu donošenjem prethodne mjere kojom se zabranjuje banci s bankovnog računa dužnika platiti dužniku ili trećoj osobi iznos novca koji odgovara tom potraživanju.

Vlada je objasnila da su prema hrvatskom pravu prethodne mjere instrumenti namijenjeni osiguranju novčanih tražbina koje još nisu postale ovršive. Određuju ih sudovi na temelju sudskih odluka ili drugih dokumenata koji imaju isti učinak (sudske nagodbe ili, kao što je to u ovome predmetu, javnobilježničke isprave) ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnom opasnost da bi se bez toga osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo ostvarenje tražbine.

Glede naravi, predmeta i svrhe prethodne mjere koju su tražili podnositelji zahtjeva, Vlada tvrdi da je to bila preventivna mjera čija svrha nije bila namirenje tražbine vjerovnika nego uklanjanje rizika ugrožavanja ili onemogućavanja namirenja tražbine kad postane ovršiva zamrzavanjem bankovnog računa dužnika. Prema tome, ta je mjera po svojoj naravi bila prvenstveno zaštitna, a ne regulatorna. Stoga u izvanparničnom postupku kojemu se prigovara sud nije odlučivao o građanskim pravima i obvezama nego je samo ocijenio postoji li vjerojatna opasnost da bi se bez toga osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo ostvarenje tražbine.

Glede učinka prethodne mjere na pravo o kojemu se radi, Vlada tvrdi da je ova mjera samo privremeno spriječila prijenos dužnog iznosa s bankovnog računa dužnika, ali nije dovela do namirenja vjerovnikove tražbine.

U svjetlu naprijed navedenog, ne bi se po mišljenju Vlade moglo smatrati da se prethodnom mjerom koju su tražili podnositelji zahtjeva "djelotvorno odlučuje o građanskom pravu o kojemu se ovdje radi" u smislu testa *Micallef* (vidi predmet *Micallef protiv Malte* [GC], br. 17056/06, stavak 85., 15. listopada 2009). Do takve je odluke došlo u ovršnom postupku koji su podnositelji zahtjeva pokrenuli kako bi postigli prisilnu ovrhu javnobilježničke isprave i namirili svoju u njoj sadržanu tražbinu. Budući da određivanje ili neodređivanje prethodne mjere o kojoj je riječ nije moglo imati nikakav utjecaj na ishod tog ovršnog postupka, tj. na namirenje vjerovnikove tražbine, Vlada je zaključila da se u postupku kojemu se

prigovara ne radi ni o kakvom odlučivanju o "građanskim pravima i obvezama" i da stoga članak 6. stavak 1. nije primjenjiv na taj postupak.

(ii) *Položaj žrtve*

Ako bi Sud utvrdio da je članak 6. stavak 1. primjenjiv na izvanparnični postupak u kojemu su podnositelji zahtjeva tražili određivanje prethodne mjere, Vlada tvrdi da je taj prigovor ipak nedopušten jer se podnositelji zahtjeva ne mogu smatrati žrtvama povrede kojoj prigovaraju. S tim se u vezi Vlada poziva na utvrđenje Općinskog suda u Rabu u njegovoj odluci od 24. rujna 2007. godine, koju je potvrdio Županijski sud u Rijeci u svojoj odluci od 28. svibnja 2009. godine prema kojoj određenje prethodne mjere koju traže podnositelji zahtjeva nije bilo potrebno jer je njihova tražbina bila dovoljno osigurana u naprijed navedenom ovršnom postupku.

Vlada nadalje ističe da je Županijski sud u Rijeci dana 22. rujna 2009. godine utvrdio povredu prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnom roku u odnosu na izvanparnični postupak o kojemu je riječ te im dosudio odgovarajuću naknadu. Stoga čak i ako su podnositelji zahtjeva na početku i mogli tvrditi da su žrtve povrede članka 6., stavka 1. Konvencije zbog prekomjerne duljine tog postupka, ta je povreda ispravljena pred domaćim vlastima i podnositelji zahtjeva su izgubili svoj položaj žrtve.

(b) Podnositelji zahtjeva

Podnositelji zahtjeva se nisu konkretno očitovali o dopuštenosti, već su ostali kod svog stajališta da je u ovome predmetu došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

2. Ocjena Suda

Sud ponavlja da se članak 6. stavak 1. Konvencije u svom "građanskom dijelu" primjenjuje samo na postupke kojima se odlučuje o građanskim pravima i obvezama. Nadalje bilježi da se postupak kojemu se prigovara tiče privremene mjere i da se svim privremenim mjerama ne odlučuje o građanskim pravima i obvezama.

Sud je u svojoj presudi u predmetu *Micallef protiv Malte* (naprijed citiran, stavci 83.-86.), postavio kriterije na temelju kojih bi članak 6., stavak 1. Konvencije mogao biti primjenjiv na postupak koji se odnosi na privremene mjere.

"84. Kao prvo, pravo o kojemu se radi i u glavnom postupku i u postupku za određivanje privremene mjere treba biti "građansko" u samostalnom smislu tog pojma koji mu daje članak 6. Konvencije (vidi, *inter alia*, predmete *Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis* protiv Grčke 9. prosinca 1994., stavak 39., Series A br. 301-B; *König protiv Njemačke*, 28. lipnja 1978., stavci 89.-90., Series A br. 27; *Ferrazzini protiv Italije* [GC], br. 44759/98, stavci 24.-31., ECHR 2001-VII i *Roche protiv Ujedinjene Kraljevine* [GC], br. 32555/96, stavak 119., ECHR 2005-X).

85. Kao drugo, priroda privremene mjere, njezin predmet i svrha kao i njezini učinci na pravo o kojemu je riječ trebaju biti temeljito razmotreni. Članak 6. će biti

primjenjiv uvijek kad se može smatrati da se privremenom mjerom djelotvorno odlučuje o građanskom pravu ili obvezi o kojima se radi, bez obzira koliko dugo je na snazi."

Glede prvog kriterija, Sud primjećuje da se u svrhu testa *Micallef* naprijed navedeni ovršni postupak treba smatrati "glavnim postupkom". Podnositelji zahtjeva su u tom postupku tražili povrat svojih dospjelih rata najamnine od K.K. U izvanparničnom postupku za određivanje prethodne mjere, koji se u svrhu testa *Micallef* treba smatrati "postupkom za određivanje privremene mjere" podnositelji zahtjeva su tražili osiguranje budućeg namirenja svojeg zahtjeva za isplatu rata zakupnine koje još nisu bile dospjele. Budući je pravo dobiti najamninu od zakupnika, o kojem u se radilo i u "glavnom" postupku i u "postupku za određivanje privremene mjere" "građansko" pravo u smislu članka 6. stavka 1. Konvencije, Sud nalazi da je u ovome predmetu zadovoljen kriterij testa *Micallef*.

Glede drugoga kriterija, Sud primjećuje da se prema hrvatskom pravu prethodne mjere, kao što je ona čije je određivanje tražio podnositelj zahtjeva u navedenom izvanparničnom postupku, smatraju, s obzirom na njihov predmet i svrhu, zaštitnim (konzervacijskim) mjerama, tj. mjerama čija je svrha osigurati buduće namirenje vjerovnikovog potraživanja (vidi naprijed pod Mjerodavno domaće pravo, 2 (b) Stajališta pravne znanosti). U smislu njihovog učinka, one samo stvaraju izvjesna stvarna (*in rem*) prava (osobito založno pravo, vidi članak 287., stavak 3. Ovršnog zakona) te ne vode niti do potpunog niti do djelomičnog namirenja vjerovnikove tražbine (*ibid.*).

Sud nadalje primjećuje da podnositelji zahtjeva u ovome predmetu nisu mogli namiriti svoja potraživanja koja su nastala iz ugovora o zakupu od 14. lipnja 1999. godine zbog nedostatnih sredstava na računu njihovog dužnika. To je bilo tako iako je taj račun bio zamrznut u naprijed navedenom ovršnom postupku već 1. rujna 1999. godine, tj. samo sedam dana nakon što su podnositelji zahtjeva zatražili određivanje prethodne mjere o kojoj je riječ u izvanparničnom postupku, koja bi mjera imala isti učinak. Stoga duljina izvanparničnog postupka kojemu se prigovara u razdoblju nakon 1. rujna 1999. godine nije mogla imati nikakav utjecaj na izgleda za namirenje tražbina podnositelja zahtjeva. Stoga je taj postupak postao nevažan i izgubio svoju svrhu. Duljina tog izvanparničnog postupka u razdoblju od 23. kolovoza do 1. rujna 1999. godine koja iznosi samo sedam dana, ne može se smatrati prekomjernom. Stoga se ne može tvrditi da je duljina izvanparničnog postupka o kojemu je riječ dovela interese podnositelja zahtjeva u nepovoljniji položaj i da je bitno umanjila značenje konačnog ishoda glavnog postupka (vidi predmet *Balyuk protiv Ukrajine* (odl.), br. 17696/02, 6. rujna 2005. ili, obratnim tumačenjem, predmet *Markass Car Hire Ltd protiv Cipra*, br. 51591/99, (odl.) 23. listopada 2001.).

Sud u takvim okolnostima drži kako se ne može smatrati da se prethodnom mjerom koju su tražili podnositelji zahtjeva "djelotvorno odlučuje o građanskom pravu ili obvezi o kojoj se radi" u smislu testa

Micallef, i da stoga u ovome predmetu nije zadovoljen drugi kriterij toga testa. Sud stoga upućuje na svoju sudsku praksu prije *Micallefa*, koja još uvijek vrijedi u okolnostima kao što su ove koje prevladavaju u ovome predmetu, a prema kojoj se članak 6., stavak 1. Konvencije ne primjenjuje na zaštitni postupak (*procédure de caractère conservatoire*) u kojemu se traži određivanje privremene mjere (vidi predmet *Maillard Bous protiv Portugala*, br. 41288/98, stavak 19., 28. lipnja 2001.).

Stoga se članak 6., stavak 1. Konvencije ne primjenjuje na postupak kojemu se prigovara.

Slijedi da je ovaj prigovor nespojiv s odredbama Konvencije *ratione materiae* u smislu članka 35., stavka 3. (a) Konvencije i da ga stoga treba odbiti na temelju članka 35.,stavka 4.

B. Navodna povreda članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju

Podnositelji zahtjeva nadalje prigovaraju da je duljina navedenog izvanparničnog postupka za izdavanje prethodne mjere povrijedila i njihovo pravo na mirno uživanje njihovog vlasništva. Pozvali su se na članak 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju koji glasi kako slijedi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni.“

Vlada je osporila dopuštenost ovoga prigovora tvrdeći da podnositelji zahtjeva nisu bili, ili više nisu, žrtve povrede kojoj prigovaraju.

1. Tvrdnje stranaka

Vlada ponavlja, *mutatis mutandis*, svoje naprijed navedene tvrdnje koje se odnose na položaj podnositelja zahtjeva kao žrtve, u kontekstu prigovora na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije, a podnositelji zahtjeva se nisu očitovali o tom pitanju.

2. Ocjena Suda

Sud ne nalazi potrebnim ispitati Vladin prigovor koji se odnosi na položaj žrtve podnositelja zahtjeva, jer je ovaj prigovor u svakom slučaju nedopušten iz sljedećih razloga.

Sud prvo ponavlja da se prema Konvenciji država ne može smatrati odgovornom za obveze privatnih subjekata, niti se Konvencija može tumačiti na način da prisiljava državu da zauzme mjesto privatnih pojedinaca ili trgovačkih društava koji više ne mogu plaćati svoje dugove jer su postali nelikvidni (vidi na primjer i *mutatis mutandis*, predmet *Bobrova protiv Rusije*, br. 24654/03, stavak 16., 17. studeni 2005.).

Sud nadalje upućuje na svoje gornje nalaze na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije prema kojima se ne može tvrditi da je duljina izvanparničnog postupka kojemu se prigovara dovela interese podnositelja zahtjeva u nepovoljniji položaj ili da je imala odlučujući učinak na glavni postupak. Iz istih razloga duljina toga postupka nije mogla imati nikakve negativne posljedice ni na pravo podnositelja zahtjeva da mirno uživaju svoje vlasništvo.

Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavka 3. (a) Konvencije kao očito neosnovan, te da ga stoga treba odbaciti na temelju članka 35.,stavka 4. Konvencije.

C. Navodne povrede članka 13. Konvencije

Na kraju, podnositelji zahtjeva prigovaraju na temelju članka 13. Konvencije, vezano za članak 6. stavak 1. da nisu imali na raspolaganju djelotvorno domaće pravno sredstvo za svoj prigovor duljini izvanparničnog postupka. Članak 13. glasi:

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.“

Sud primjećuje da članak 13. ne sadrži opće jamstvo pravne zaštite svih materijalnih prava. On se isključivo odnosi na predmete u kojima podnositelj zahtjeva tvrdi, s osnova o kojima se može raspravljati, da je povrijeđeno neko od njegovih prava i sloboda.

S tim u vezi Sud upućuje na svoje naprijed navedene nalaze prema kojima je glavni prigovor podnositelja zahtjeva na temelju članka 6., stavak 1. Konvencije nespojiv *ratione materiae* s Konvencijom.

Slijedi da je ovaj prigovor nespojiv *ratione materiae* s odredbama Konvencije u smislu članka 35. stavka 3. (a) Konvencije i da ga stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4.

D. Ostale navodne povrede Konvencije

Dana 1. lipnja 2010. godine podnositelji zahtjeva su se u svojem odgovoru na očitovanje Vlade po prvi puta pozvali na članak 14. Konvencije i članak 1. Protokola br. 12. uz Konvenciju. Članak 14. glasi kako slijedi:

"Uživanje prava i sloboda koje su priznate u ovoj Konvenciji osigurat će se bez diskriminacije na bilo kojoj osnovi, kao što je spol, rasa, boja kože, jezik, vjeroispovijed, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili društveno podrijetlo, pripadnost nacionalnoj manjini, imovina, rođenje ili druga okolnost."

Članak 1. Protokola br. 12. glasi kako slijedi:

"1. Uživanje svih prava određenih zakonom osigurat će se bez diskriminacije na bilo kojoj osnovi, kao što je spol, rasa, boja kože, jezik, vjera, političko ili drugo mišljenje,

ODLUKA IMOBILIJE MARKETING D.O.O. I DEBELIĆ protiv HRVATSKE

nacionalno ili socijalno podrijetlo, pripadnost nacionalnoj manjini, imovina, rođenje ili drugi status.

2. Nitko ne smije biti diskriminiran od strane javnih tijela na bilo kojoj osnovi kako je navedeno u stavku 1.“

Sud primjećuje da su ovi prigovori u cijelosti nepotkrijepljeni. Stoga su nedopušteni na temelju članka 35. stavka 3. (a) kao očito neosnovani te ih stoga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Utvrdjuje da je zahtjev nedopušten.

Søren Nielsen
tajnik

Anatoly Kovler
predsjednik